

Prästvigning nr 2, predikan februari 2022

Johannesevangeliet 5: 1-9

Det är en himla stor damm, Betesdadammen i Jerusalem. Typ 100 meter lång och 70 meter bred, 15 meter djup; jag har själv varit där, man fann den vid en arkeologisk utgrävning år 1915. Förmodligen var där en helgedom till läkedomens gudinna, Serapis. Och där befinner han sig, den sjuke mannen. Kanske har han legat där i 38 år, vad vet vi? Och hans enda bön, hans enda önskan, är att Jesus ska hjälpa honom komma först ner till vattnet, så han ska bli frisk. Men denna enkla önskan – att Jesus ska bära honom ner till vattnet – den uppfyller faktiskt inte Jesus. Jesus väljer, som Jesus alltid gör, en egen väg. För Gud verkar alltid annorlunda än vad vi människor förväntar oss. Så är det ofta med Gud. Han svarar inte alltid på våra böner genom att uppfylla det som vi önskar oss, utan genom att ge oss det vi behöver. Precis som med den här mannen.

Det är ett faktum att mannen tror på magi, att bara om han kommer ner först till vattnet så kommer han att botas, förmodligen av den grekiska gudinnan Serapis, han är med andra ord inte direkt en renlärig jude. Men det faktumet verkar inte störa Jesus nämnvärt. I texten direkt innan den här texten, som vi hörde förra söndagen, handlade texten om en dubiös samarisk kvinna med tvivelaktigt leverne. Och även samarierna ansågs ju vara vilsna och irrläriga. Och här möter oss samma tematik i form av en lytt man som ägnat hela sitt liv åt att vänta på att läkedomens gudinna Serapis ska ingripa. Budskapet är tydligt: Jesus vänder sig till vanliga människor, som inte nödvändigtvis har fattat allt rätt, som inte nödvändigtvis har fått till sin troslära enligt konstens alla regler. Kort och gott: Jesus är till för såna som du och jag.

Och ni prästvigs och välkomnas nu in i en kyrka som har till uppgift att verka för människor som på många sätt är som den här mannen i texten. Han gick nog inte till synagogan i lördags. Han hade ingen status, förmodligen inga pengar, han var en nobody. Och han tror uppenbarligen på sitt eget lite märkliga sätt. Men det är till sådana människor – till nobodys som dig och mig – som Jesus vänder sig.

Det är ju det som är evangeliets poäng.

Som präst så kommer ni ganska så snart lägga märke till den unika – unika - ingång vi i svenska kyrkan har i människors liv. Folk räknar med oss. Folk tror gott om oss. Precis som i den här mannens möte med Jesus.

När man vigs till präst i Karlstads stift så välkomnas man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här: (Folkkyrkans uppgift) "... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälar. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela"¹ /2 ggr/. Det är detta som är vårt uppdrag. Det är precis det uppdraget vi har idag, och det var precis det uppdraget Jesus tog på sig för 2000 år sedan. Det handlar om liv. Det handlar om tröst. Det handlar om att bjuda evangelium även till människor som tror på sitt eget lite märkliga sätt. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går. I en sådan tid handlar evangeliet om att möta människor som är blinda, lama och lytta och ta dem på allvar. Möta dem med nåd. Möta dem med levande vatten.

Vi ska sålunda vara stolta över att tillhöra den folkkyrkotradition som den vi har i Karlstads stift, och den unika ingång i människors liv som det har medfört. För folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst. För livet är inte alltid enkelt.

Ni vigs och välkomnas idag till präster, ni tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2000 år sedan, och ni kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om dominans, makt och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Vi tillhör Honom, som även lyssnade på vad en obetydlig, namnlös krympling hade att säga, och som fick honom att bli hel. Det är för mig att vara kyrka.

Amen.

+Sören Dalevi

¹Herdabref till prästerskapet i Västerås stift, Einar Billing, s 27.